

ת"פ 3454/02/17 - מדינת ישראל נגד פהיד ג'אנם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 3454-02-17 מדינת ישראל נ' גאנם(עציר)
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם פהיד ג'אנם (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אמיר אוליאל

ב"כ הנאשם: עו"ד אלי סבן

הנאשם באמצעות הליווי

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); עבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישא + סיפא ו- 144(ב) רישא + סיפא לחוק (שתי עבירות); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.
2. בעובדות כתב האישום נאמר כי הנאשם הנו אחיו של אחמד בן מוחמד ג'אנם (להלן: "אחמד") והשניים מתגוררים בכפר שעב בבניין מגורים השייך למשפחה (להלן: "הבניין"). החל מאמצע שנת 2015 ועד סוף שנת 2016, במועדים מדויקים שאינם ידועים למאשימה, שכר מוחמד בן מוחמד שחיבר (להלן: "המתלונן") מחסן הנמצא בבעלות הנאשם, המצוי בכפר שעב.
3. ביום 20.1.2017 סמוך לשעות הצהריים, הגיע הנאשם למסגד הנמצא בכפר שעב כשהוא מחזיק ונושא על גופו אקדח טעון בכדורים, מסוג ברטה חצי אוטומטי שהינו כלי נשק שסוגל להמית אדם (להלן:

"הנשק"). עם סיום התפילה, בה השתתף גם המתלונן, התפתח עימות מילולי בין הנאשם למתלונן והנאשם טען בפני המתלונן כי האחרון גנב ממנו תחמושת ומחסניות לאקדח, שהיו לטענתו במחסן. המתלונן הכחיש את טענות הנאשם ויצא מהמסגד, אלא שהנאשם יצא אחרי המתלונן ובכניסה למסגד הכה אותו בכתפו. בתגובה הכה המתלונן את הנאשם באגרוף בפניו.

בשלב זה, שלף הנאשם את הנשק, דרך אותו, כיוון אותו לעבר המתלונן שהחל להתרחק מהמקום וירה לעבר המתלונן שתי יריות, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. הנאשם לא פגע במתלונן מאחר והלה הצליח להסתתר. לאחר אירוע הירי, יצא המתלונן מהמקום בו הסתתר והנאשם איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באומרו "אתה תהיה גופה". המתלונן עזב את המקום ונכנס לבית דודו. הנאשם עבר בסמוך לבית הדוד, ראה את המתלונן וחזר על האיום בכוונה להפחיד את המתלונן או להקניטו. סמוך לאחר מכן פגש הנאשם את אביו של המתלונן ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן באמרו "צריך להוריד את חמודי" זאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

4. ביום 21.1.2017, בשעות הצהריים, נפגש הנאשם עם אחמד בבניין והשניים סיכמו כי אחמד יסתיר עבור הנאשם את הנשק בביתו, זאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. בהמשך, נפגשו הנאשם ואחמד פעם נוספת בתוך הבניין, כאשר הנאשם מחזיק ונושא את הנשק עם כדור בבית הבליעה, 3 מחסניות המתאימות לנשק כאשר בתוך שתיים מהן 8 כדורים ואילו בשלישית 4 כדורים, קופסת פלסטיק סגורה ובה 51 כדורים ועוד 18 כדורים כשהם בתוך תיק שחור. הנאשם מסר את התיק עם הנשק והתחמושת לאחמד על מנת שיסתירו בביתו וזאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

5. בכתב האישום נאמר כי במעשיו המתוארים לעיל, ניסה הנאשם לפגוע שלא כדין במתלונן בקליע, בכוונה להטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה; החזיק נשק והוביל נשק ותחמושת ללא רשות על פי דין בשתי הזדמנויות שונות; איים על המתלונן ועל אביו בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן בכוונה להפחידם או להקניטם ועשה מעשה בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

תשובת הנאשם

6. בדיון שהתקיים בפניי ביום 18.5.2017 מסר הנאשם תשובה עדכנית ומפורטת לכתב האישום. בתשובתו הוא הודה כי השכיר למתלונן את המחסן הנמצא בבעלותו וציין כי השכירות נמשכה עד סוף המחצית הראשונה של חודש ינואר 2017. הנאשם הודה בכך שביום 20.1.2017 הגיע למסגד בכפר שעב כשהוא מחזיק ונושא על גופו את האקדח כשהוא טעון בכדורים. הנאשם אף הודה כי במועד האמור התפתח עימות מילולי בינו לבין המתלונן אך כפר בתוכן הדברים המתוארים בכתב האישום. לדבריו, העימות בין השניים היה על רקע העובדה שהנאשם פינה את המתלונן מהמחסן והפסיק את השכירות. הנאשם גם הודה בעימות הפיסי בינו לבין המתלונן המתואר ברישא של סעיף 5 לכתב האישום, הודה אף כי שלף את האקדח אך כפר בכך שהוא ירה לעבר המתלונן כדי לפגוע בו. לטענת הנאשם הכיוון הכללי של הירי היה לכיוון המתלונן אולם לכיוון השמיים וכי הוא לא התכוון לפגוע במתלונן אלא רק להפחידו. נאמר עוד כי האירוע התרחש

כאשר משפחת המתלונן במקום ואנשים נוספים. הנאשם כפר באיומים המיוחסים לו בסעיף 6 לכתב האישום וטען כי לא השתמש במלים אלו. הנאשם הודה באמור בסעיפים 7 ו-8 לכתב האישום, היינו כי נפגש עם אחיו וביקש ממנו כי יסתיר אצלו את האקדח וכי אחיו עשה כן.

גדר המחלוקת

7. נוכח תשובת הנאשם, מצטמצמת למעשה המחלוקת בין הצדדים לשתי סוגיות עיקריות - האחת עניינה כוונת הנאשם בעת הירי, לרבות שאלת כיוון הירי שאפשר ויש בו כדי ללמד על אותה כוונה, והסוגיה השניה עניינה האיומים המיוחסים לנאשם.

8. לגבי המחלוקת בשאלת הכוונה טענה המאשימה כי הלכת הצפיות חלה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה וכי הוכחה מעל לכל ספק סביר כוונתו של הנאשם, וזאת באמצעות עדויות ישירות, נסיבות האירוע, הלכת הצפיות וכן חזקת הכוונה. בהקשר זה ציינה המאשימה כי הנאשם הצטייד מבעוד מועד באקדח טעון בכדורים עמו הגיע לתפילה במסגד, ללא כל הסבר הגיוני או מניח את הדעת. בנוסף, הירי לעבר המתלונן נעשה סמוך לאחר שהנאשם קיבל אגרוף מהמתלונן, בלהט הרגע והכעס. הנאשם לא הסתפק בהוצאת האקדח על מנת להפחיד את המתלונן אלא דרך את האקדח תוך שהוא רץ לכיוונו וירה לעברו שני כדורים כשהוא מצוי במרחק של מטרים ספורים בלבד מהמתלונן. עוד הוסיפה המאשימה כי העובדה שלא נמצאו בזירת האירוע קליעים או פגיעות בחומה לאורכה רץ המתלונן, אין בה כדי ללמד כי הירי לא נעשה לכיוונו. נטען כי מצפייה בסרטון מצלמת האבטחה (ת/9) ניתן לראות כי בזמן שהנאשם הגיח וירה היה המתלונן בקצה החומה סמוך לכניסה לחניה. לאור מיקומו של המתלונן בשעת הירי אין סיבה כי יימצאו קליעים או פגיעות בחומה. המאשימה סבורה כי מהעדויות הישירות כמו גם מהנסיבות של הירי שבוצע כלפי המתלונן, לרבות ההצטיידות המוקדמת באקדח טעון, המרחק הקצר בין השניים בזמן הירי, העימות עובר לירי, כמות הכדורים שנורתה, זווית החזקת האקדח וגרסאותיו הכבושות של הנאשם, כל אלה מלמדים על כוונתו של הנאשם לפגוע במתלונן ולהסב לו חבלה חמורה, מום או נכות.

9. הנאשם מצדו טען כי הראיות, שחלקן אינו שנוי במחלוקת, מוכיחות כי הוא ירה ללא כל כוונה לפגוע במתלונן ולו רצה לעשות כן, היה עושה זאת על נקלה. הראיות האובייקטיביות המלמדות על כך הן מבנה זירת האירוע, העובדה שהנאשם ירה רק שתי יריות, העובדה שהמרחק בין השניים בעת הירי היה קצר מאוד, העובדה שעל אף חיפוש מדוקדק של השוטרים בכל הזירה מיד בסמוך לאחר האירוע, לא נמצאו קליעים או סימני פגיעה על החומה שבצמוד אליה רץ המתלונן בעת מנוסתו.

הסנגור הפנה לכך שכל עדי הראיה האובייקטיביים אישרו, בסופו של דבר, כי לא ראו את תנועת ידו של הנאשם בעת ביצוע הירי ואת הכיוון המדויק אליו ירה. נאמר כי דבר אחד ברור - ירי בסיטואציה שכזו המכוון אל המתלונן צריך היה להשאיר סימני פגיעה בחומה, דבר שלא נמצא על אף חיפושים מדוקדקים שנערכו. הסנגור הוסיף כי העובדה שעל אף סריקות מקיפות שנערכו בזירה לא נמצאו קליעים מחזקת את המסקנה כי הירי לא בוצע לעבר גופו של המתלונן אלא לאוויר, כפי שטען הנאשם.

זאת ועוד, אין חולק כי לאחר הירי עמד המתלונן מול הנאשם שניות ארוכות, כאשר האקדח בו בוצע הירי מוחזק בידי הנאשם. לטענת ההגנה לו רצה הנאשם לפגוע במתלונן יכול היה לעשות כן באותו זמן ולהסב לו חבלה או מום ואף לגרום חלילה למותו. עוד נאמר כי כל הנסיבות עליהן הצביעה המאשימה ואשר נועדו להוכיח את כוונת הנאשם לפגוע במתלונן, מתקיימות אך ביתר שאת כאשר השניים עומדים האחד מול השני, לאחר שהמתלונן יצא מהחניה. האקדח היה עדיין בידו של הנאשם, הוא עדיין היה עצבני וכעוס, איש לא אחז בו כך שיכול היה לבצע את זממו באין מפריע. חרף זאת, לא עשה הנאשם דבר ולא ירה לכיוונו של המתלונן. הדבר מלמד על כך שמלכתחילה לא היתה לנאשם כל כוונה לפגוע במתלונן והירי נועד אך ורק כדי להפחידו.

ממצאים עובדתיים לגבי הירי

10. המתלונן מסר למן הודעתו הראשונה במשטרה כי הנאשם ירה לעברו, מיד לאחר העימות שהתרחש ביניהם בפתחו של המסגד (ראו: הודעתו מיום 20.1.2017 שורה 11). בעדותו בפני חזר המתלונן על גרסתו לפיה כיוון הנאשם את האקדח אליו בעת הירי "ברוך השם שהוא לא פגע בי כי הוא כיוון עליו" (עמ' 7 שורה 8 לפרוטוקול), ובהמשך "הוא כיוון את האקדח עלי והוא, כשכיוון את האקדח עליו", הוא רצה שהכדור יכנס ב" (שם בשורה 11). נכון הוא שבהמשך חקירתו הנגדית אישר המתלונן כי לא ראה אם ידו של הנאשם, בזמן הירי, היתה מכוונת אליו ישירות או שמא נטתה הצידה או למעלה, אך אין בכך כדי לשלול את דבריו כי הנאשם כיוון את הירי לעברו.

11. העד פרח שחיבר סיפר כי בעת שהחל האירוע הוא היה בחצר ביתו הסמוך למסגד. הוא התקרב לכיוון המסגד למשמע הצעקות, וראה שני אנשים מחזיקים את הנאשם. העד סיפר כי ראה את הנאשם מוציא אקדח, המתלונן החל ללכת בכביש לכיוון הבית של עבד אל עזיז והנאשם ירה לכיוונו שתי יריות (עמ' 18 שורה 24 לפרוטוקול). לדברי העד המרחק בין השניים היה 10-12 מטרים לערך. משנשאל לאיזה כיוון ירה הנאשם השיב העד "האמת, ראיתי את האקדח ביד שלו לכיוון חמודי" (עמ' 18 שורה 30 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית שוב נדרש העד לכיוון הירי והעיד בכנות כי ידו של הנאשם היתה מכוונת "בזווית של 90 מעלות לגוף. פחות למטה. לא יכול להגיד תשובה מדויקת. אני לא זוכר להגיד לך" (עמ' 20 שורה 16 לפרוטוקול). בחקירתו החוזרת חזר העד על גרסתו לפיה הירי היה מכוון למתלונן "ראיתי את הנאשם עומד עם האקדח. לא יודע אם הכוונה שלו היתה למעלה או למטה אבל ראיתי שהוא ירה לכיוון שלו" (עמ' 21 שורה 18 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף "אמרתי שהוא לא תפס את האקדח למעלה וירה באוויר או למטה לכיוון האדמה. ראיתי את האקדח מכוון למתלונן ושמעתי את היריות. בזמן הירי עצמו, לא יודע אם זה היה למעלה או למטה" (שם בשורה 22 לפרוטוקול). העד שלל כי ראה את הנאשם מרים את ידו למעלה או מוריד אותה למטה (שם בשורה 26).

12. אף העד מוחמד שחיבר העיד כי הנאשם היה עם "אקדח שלוף וירה שני כדורים לכיוון של חמודי" (עמ' 22 שורה 23 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם ניסה במהלך חקירתו הנגדית לערער את ביטחונו של העד בנוגע לכיוון הירי, אך הדבר לא צלח. העד עמד על גרסתו בצינו "זה היה בכיוון האמצעי אבל אני לא יודע אם זה בכיוון

בדיוק של חמוד, אם הוא רצה לפגוע בו. הוא ירה שני כדורים לכיוון של חמודי" (עמ' 25 שורה 30 לפרוטוקול).

13. העד ואאל עבד אלחלים, שאף הוא נכח בזירת האירוע, סיפר כי לאחר שהמתלונן נתן לנאשם מכת אגרוף בפנים, הוא לקח את הנאשם יחד עם אחרים לכיוון השני. הנאשם הוציא מכיסו אקדח. העד סיפר כי ניסה להחזיק בנאשם ככל יכולתו, אך הלה הצליח לברוח לכיוון המתלונן ואז נשמעו שתי יריות. העד אישר כי לא ראה את המתלונן בזמן הירי אלא רק את הנאשם "הוא הלך לכיוון מוחמד ואז שמעתי שתי יריות, אבל בזמן הזה מוחמד לא ראיתי. אם זה היה ממש מולו, לא ראיתי. אם זה היה מכוון למוחמד, לא ראיתי" (עמ' 27 שורה 4 לפרוטוקול). משנשאל לאן כיוון הנאשם את האקדח, השיב העד בכנות "לכיוון מוחמד אבל אם מוחמד היה או לא, לא ראיתי . . . בזמן היריות אני יודע שהיריות היו לכיוון חמודי אבל אני לא יודע אם חמודי היה מול הנאשם" (שם בשורה 9 + 14 לפרוטוקול).

14. הנה כי כן הגרסה העולה מעדותם של עדי התביעה היא כי הירי כוון לעבר המתלונן. נכון שאחדים מאותם עדי ראיה ישירים לא יכלו לאשר אם ברגע הירי היטה הנאשם את ידו מעט מעלה או מטה, אך כולם כאחד אישרו כי הירי בוצע לכיוון בו היה מצוי המתלונן.

15. הנאשם מצדו תיאר, בעדותו בפניי, את השתלשלות האירוע נשוא הדין באופן שונה לחלוטין. לדבריו, הוא השכיר למתלונן מחסן אולם בחלוף כשנה וחצי ביקש לסיים את השכירות ולקבל חזרה את החזקה בנכס לידיו. לכן הודיע למתלונן על סיום השכירות וזה אכן החזיר לו את המפתח. לדברי הנאשם, ביום האירוע, לאחר שהבחין כי המתלונן נפגע ממנו, ניסה לדבר אל ליבו ואמר לו כי לא התכוון לפגוע בפרנסתו, אולם המתלונן השיב לו באגרסיביות, השתמש בשפה גסה, עליה מיאן הנאשם לחזור, והלך מהמקום. לדברי הנאשם כאשר העניין התחמם הוא הניח את ידו על המתלונן וביקש אותו להתרחק. או אז הלם בו המתלונן באגרוף והתחיל להתרחק מהמקום. עוד הוסיף הנאשם כי שניים מהנוכחים במקום תפסו אותו (העדים וואל עבד אלחלים ואברהים חמדוני) אך הוא הצליח לנער אותם מעליו כיוון שחש בסכנה הואיל והוקף על ידי 20 צעירים ממשפחת המתלונן. לדבריו, נוכח הסכנה שחש הוא הוציא את האקדח ואז המתלונן כשראה את האקדח התחיל ללכת. לדברי הנאשם קרובי משפחתו של המתלונן הפצירו בו לחזור ואמרו "מה אתה עושה לו חשבון, אנחנו ניקח לו את האקדח ואיך שקטעו לו את יד שמאל נקטע לו את יד ימין" (עמ' 33 שורה 21 לפרוטוקול). לכן, חש הנאשם בסכנה והרים את היד עם האקדח כלפי מעלה וירה שתי יריות. לדבריו, המתלונן לא היה המטרה שכן לו רצה לפגוע בו יכול היה לעשות כן בקלות שעה שעמד מולו במרחק של כמטר אחד בלבד הימנו.

16. לגרסתו זו של הנאשם בדבר האיום שחש ממשפחת המתלונן אין כל זכר בהודעותיו במשטרה. בהודעתו הראשונה מיום 22.1.2017 (ת/17) הכחיש הנאשם את כל האירוע מיסודו לרבות המפגש עם המתלונן במסגד, העימות עמו והירי לעברו. גרסת הנאשם באותה הודעה היתה כי הלך לתפילת יום השישי במסגד, אך לא זכר כי פגש את המתלונן והכחיש כי היה ויכוח בין השניים או כי הוא ירה לעברו. למותר לציין כי בהודעה זו אישר הנאשם את גרסת המתלונן לפיה הפסקת השכירות נעשתה על פי יוזמת המתלונן לאחר

שהעבודה בעסק שניהל במחסן נחלשה והוא החזיר לנאשם את המפתחות מרצונו. גם בהודעתו השניה מיום 25.1.2017 (ת/18) המשיך הנאשם להכחיש את האירוע המתואר בכתב האישום, לרבות האגרוף שקיבלו בעין מהמתלונן והירי לעברו. לדבריו, הוא לא תקף את המתלונן ולא ירה לעברו כלל. משנשאל לגבי החבורה שנראתה בעינו הימנית, טען כי נפל בבית וקיבל מכה. גם בהודעה זו אישר הנאשם את גרסת המתלונן לפיה סיום השכירות נעשה ביוזמת המתלונן, נוכח היחלשות עסקיו. אף בהודעתו השלישית מיום 30.1.2017 (ת/19) המשיך הנאשם להכחיש את האירוע. גם לאחר שהוצג בפניו סרטון מצלמת האבטחה הוא עמד על גרסתו כי לא התרחש כל אירוע בינו לבין המתלונן וכי הוא לא ירה לעברו.

למעשה, הפעם הראשונה בה הודה הנאשם בביצוע הירי ובעימות שקדם לכך בינו לבין המתלונן, היתה במסגרת התשובה שניתנה מפי סנגורו לכתב האישום.

17. אין בידי לקבל את גרסת הנאשם, הן לגבי הרקע למחלוקת בינו לבין המתלונן, הן לגבי מטרת הירי והן לגבי האיום שחש כביכול מבני משפחת המתלונן, משום שעשה עליו רושם שלילי ביותר בעדותו ואיני מאמין לדבריו. גרסתו של הנאשם כפי שהיא עולה מהודעותיו במשטרה כאילו לא ארע דבר, לא התרחש עימות ולא היה ירי, מעיבה על אמינותו במידה שלא ניתן לרחוש אמון בגרסתו.

הגרסה הכבושה לגבי האיום שחש מצד הנוכחים בזירת האירוע, לא זו בלבד שלא הוזכרה בהודעותיו של הנאשם אלא שאינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהוצגו בפניו. איש מבין עדי התביעה לא סיפר כי הנאשם איום או כי היתה התנהגות שעלולה היתה להתפרש כאיום על הנאשם מצד מי מהנוכחים בזירה. עדי התביעה אף לא נשאלו על כך בחקירתם הנגדית וגרסה זו לא הוטחה בפניהם. גרסה זו גם לא עולה מתשובתו של הנאשם לכתב האישום. למעשה, גרסה זו עולה לראשונה רק בעדותו של הנאשם. זאת ועוד, על אף שמדובר באירוע שהתרחש ביציאה מהמסגד, מקום בו נכח קהל רב, לא טרח הנאשם לזמן ולו עד אחד על מנת שיאושש את גרסתו לפיה חש מאיום ולכן ירה שתי יריות. אני דוחה בשתי ידיים גרסה זו לגבי האיום והפחד שאחז כביכול בנאשם, בהיותה גרסת בדים חסרת יסוד ואחיזה.

18. בסופו של יום, נוכח התרשמותי השלילית מעדותו של הנאשם בפניי ולאור עדותם האמינה של עדי התביעה לרבות המתלונן ויתר עדי הראיה הישירים, ראיתי להעדיף את גרסת המאשימה לגבי כיוון הירי שנעשה לעברו של המתלונן ולדחות את גרסת הנאשם לפיה כוון הירי היה למעלה וזה נועד על מנת למנוע תקיפתו בידי ההמון שהתגודד סביבו ביציאה מהמסגד.

19. אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה העדר קליעים או סימני פגיעה על הגדר לאורכה הלך המתלונן, מעידים על כך שהירי לא נעשה לכיוונו. לדעתי, העובדה שלא נמצאו קליעים או פגיעות בקירות הסמוכים אין בה כדי לפגום בעדויותיהם של עדי הראיה הישירים לאירוע. נכון הוא שנעשו חיפושים אחר הקליעים (ראו: ת/20 ו- ת/23) ואלה לא נמצאו. יחד עם זאת מדובר בזירה רחבה יחסית שלא היתה סטרילית והילכו בה אנשים רבים. בדו"ח הפעולה ת/20 מתאר השוטר כי הגיע אליו בחור שהחזיק בידו תרמיל של 0.22 וטען כי הילדים מצאו אותו.

ללמדך שבזירת האירוע הסתובבו תושבים, ובהם ילדים, שאפשר ונטלו את הקליע או שבהליכתם הזיזו אותו מבלי משים למקום נסתר - צמחיה, אדמה או כל מקום אחר שהחיפוש לא הגיע אליו. אפשר גם שהחיפוש לא היה מקיף דיו ויתכן שהקליע התפרק לרסיסים. בכל אופן, העובדה שהקליעים לא נמצאו אין בה כדי להקהות את עדותם של עדי הראיה שהעידו כולם כאחד כי הירי היה מכוון למתלונן.

20. טענת הגנה אחרת שהעלה הנאשם עניינה הימנעותו מלפגוע במתלונן שעה שזה עמד מולו כשיצא מאזור החניה בו הסתתר. אכן בסרטון ת/9 ניתן לראות כי לאחר שהמתלונן ברח אל אזור החניה הוא יצא ממחבואו ועמד בסמוך לחניה, במקום גלוי לעיני הנאשם. המתלונן נותר כך משך קרוב ל-30 שניות כאשר כל אותה עת עמד הנאשם מולו, במעלה השביל כשהוא אוחז באקדח. לטענת הנאשם אילו רצה לפגוע במתלונן יכול היה לעשות כן בקלות שכן הלה עמד לבדו בטווח יריה ויכול היה הנאשם, לו רצה בכך, לירות בו ולפגוע בו בקלות. העובדה שלא עשה כן מלמדת על כך שמלכתחילה לא התכוון לפגוע במתלונן אלא רק להפחידו.

אף טענה זו דינה להידחות. העובדה שהנאשם לא פגע במתלונן שעה שזה עמד במרחק מה הימנו אך בטווח ראייתו, לאחר הירי אין בה כדי ללמד בהכרח על הלך רוחו של הנאשם בעת ביצוע הירי. יש לזכור כי את הירי ביצע הנאשם ברגע של כעס מיד לאחר שקיבל מהלומת אגרוף מידי המתלונן בפני קהל רב. המתלונן הצליח להימלט מהירי ללא פגע והסתתר באזור החניה למשך מספר שניות. בהחלט ייתכן כי בפרק זמן זה נמלך הנאשם בדעתו, או שמא הבין את חומרת מעשיו ואפשר כי נתקף חשש לבצע ירי לעיני האנשים הרבים שנכחו במקום. אין לדעת מה עבר בראשו של הנאשם באותן שניות וכל האפשרויות שציינתי הן בגדר השערה. אלא שדבר אחד ברור, העובדה שהנאשם לא ירה שוב במתלונן כשנזדמנה לו שעת כושר לעשות כן לאחר הירי, אין בה כדי ללמד בהכרח על כך שגם בעת הירי הוא לא התכוון לפגוע במתלונן או להסב לו חבלה חמור.

21. טענת הנאשם כאילו ירה באוויר משום שחשש מהמתלונן לאחר שקרובי משפחתו קראו לו לחזור ולפגוע בנאשם, לא זו בלבד שהיא חסרת בסיס ראייתי אלא שאינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. מסרטון מצלמת האבטחה (ת/9) עולה בבירור כי הירי נעשה לעבר המתלונן שעה שזה הלך במורד השביל ובהמשך רץ לאורך החומה עד שהגיע למקום המסתור בחניה של בית דודו. לא ברור מדוע אחז בנאשם פחד ממי שרץ ממנו כשגבו מופנה אליו ולא נראה כי הוא מתכוון לתקוף אותו או אף להתקרב אליו. טענה זו אינה אלא טענת בדים כמו כל גרסתו של הנאשם.

22. לא מצאתי להאמין אף לגרסת הנאשם לפיה המתלונן כעס עליו משום שהוא פינה אותו מהמחסן, הפסיק את השכירות ובכך פגע במטה לחמו. בכל הודעותיו במשטרה, אישר הנאשם את גרסת המתלונן לפיה פיניו המושכר נעשה מיוזמתו של המתלונן דווקא, לאחר שהעסקים אותם ניהל נחלשו. אני מאמין לגרסת המתלונן, אשר עשה עליו רושם חיובי ומהימן, לפיה הטיח בו הנאשם כי נעלמה לו תחמושת אותה החזיק במחסן שהשכיר למתלונן וכי האשמה זו היא שעמדה ברקע כעסו של הנאשם על המתלונן. גרסה זו עולה בקנה אחד עם הכמות הגדולה של תחמושת שהוחזקה על ידי הנאשם, בה הוא מודה.

זאת ועוד, בעדותו בפני אישר הנאשם כי הוא לא מסתובב עם האקדח באופן קבוע (עמ' 37 שורה 9 לפרוטוקול). יחד עם זאת, לא ידע הנאשם להסביר מדוע דווקא באותו יום בחר להגיע למסגד לתפילת יום השישי כשהאקדח הטעון במחסניות ברשותו. משנשאל על כך הסתפק הנאשם בתשובה כללית וסתמית "כי חשתי לא טוב, חשתי דבר רע באותו יום" (שם בשורה 11 לפרוטוקול). עובדה זו מחזקת את הרושם כי הנאשם בחר לבוא חשבון עם המתלונן לאחר שחשד בו כי נטל את התחמושת שהיתה במחסן, ולכן בחר להצטייד באקדח.

היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה

23. סעיף 329(א)(2) לחוק שכותרתו "חבלה בכוונה מחמירה" מורה כדלקמן:

"(א). העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1)

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר".

לעבירה זו שני מאפיינים - האחד, הדרישה לכוונה מיוחדת - להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה; האחר, אין דרישה לתוצאה, אלא הניסיון לפגוע הוא העבירה המוגמרת. לעניין הכוונה נקבע בפסיקה כי לעתים זו נלמדת מדבריו של הנאשם, לעתים על בסיס חזקת הכוונה ולעתים מנסיבות העניין והעובדות שהוכחו בבית המשפט.

בע"פ 8871/05 **שנגלויף נ' מדינת ישראל** (12.3.2007) נקבע:

"את הכוונה הנדרשת ניתן להוכיח מתוך נסיבות המקרה גם ללא שימוש בחזקת הכוונה. אין לקבל את טענת המערער לפיה העובדה שלא נגרמו למאבטחים בפועל פגיעות חמורות שוללת את האפשרות כי כוונתו היתה לגרום להם חבלה חמורה. אכן הפגיעות שנגרמו למאבטחים בפועל כתוצאה מן הדקירות לא היו חמורות. כך עולה הן מן התעודות הרפואיות שהוצגו בפני בית המשפט המחוזי (ת/7, ת/8) והן מן התמונות שתיעדו את פגיעותיהם (ת/2). גם המדינה הסכימה, כאמור, בדיון בפנינו כי הפגיעות שנגרמו למאבטחים בפועל אינן עולות כדי חבלה חמורה. אולם יסוד הכוונה המיוחדת בעבירה לפי סעיף 329 מתייחס להלך רוחו של המערער בעת ביצוע העבירה ולא לרכיב התוצאה, וניתן ללמוד על הלך הרוח מתוך הנסיבות. ככל סוגי הכוונה בפלילים, ניתן

ללמוד על קיומה של כוונה מיוחדת מן הנסיבות הכוללות של האירוע (ע"פ 335/75 סביר נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 57, 60 (1976)).

מעבר לחזקת הכוונה אף הלכת הצפיות חלה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה (ראו לדוגמא: ע"פ 6019/09 **קילאני נ' מדינת ישראל** (5.8.2012)). על פי הלכת הצפיות " היסוד הנפשי של כוונה מתקיים בעושה, אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי התוצאה אמנם תושג עקב התנהגותו" (רע"פ 9818/01 **ביטון נ' סולטן**, פ"ד נט(6), 554). מלים אחרות אין כל סיבה להכריז על אדם כנעדר כוונה מקום שצפה כאפשרות קרובה לוודאי את התוצאה של הטלת נכות או מום באדם או פגיעה בו פגיעה חמורה, ובכל זאת פעל כפי שפעל.

24. מארג הראיות כפי שהוצגו לעיל מוביל למסקנה כי הנאשם כיוון את הירי לעבר המתלונן ומכאן שאין ספק כי התקיימה אצלו צפייה ברמת הסתברות גבוהה כי המתלונן ייפגע פגיעה חמורה עקב התנהגותו. כל בר דעת יודע כי אקדח הוא נשק קטלני וכי ירי מטווח קצר לכיוונו של המתלונן עלול להסב לו חבלה חמורה, בין אם מפגיעה ישירה של קליע ובין אם מנתזים. משבחר הנאשם לעשות כן, הוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי שהמתלונן ייפגע מהירי וכי תיגרם לו חבלה חמורה. מכאן שהתקיים גם היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק.

עבירת האיומים

25. אל מול גרסתו המכחישה של הנאשם, בה לא ראיתי ליתן אמון כפי שפורט לעיל בהרחבה, הובאו בפניי ראיות ישירות לכך שהנאשם איים כי יפגע במתלונן בשתי הזדמנויות שונות.

26. כבר בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 20.1.2017 (ת/2) סיפר המתלונן כי לאחר שהנאשם ירה לעברו, הוא איים עליו באמרו כי הוא לא נשאר בחיים והוא מת. בחקירתו הנגדית חזר על כך המתלונן בציינו "באותו זמן הוא איים שהוא יהרוג אותי, שאני גופה" (עמ' 8 שורה 27 לפרוטוקול).

עדי התביעה פרח שחיבר ומוחמד שחיבר חיזקו את גרסתו של המתלונן לעניין זה ועדותם עשתה עליי רושם חיובי ומהימן. פרח סיפר בעדותו (עמ' 19 שורה 1 ואילך לפרוטוקול) כי:

"ת. אחרי היריות, מוחמד יצא מהבית של דוד שלי לכיוון הכביש ואז הנאשם אמר לו אתה מת ודיברו כמה מלים, לא זוכר בדיוק, אבל זה מה ששמעתי.
ש. בהודעה אמרת שהנאשם אמר למוחמד אתה גופה, אתה מת.
ת. כן. זה נכון. זה מה ששמעתי".

גם העד מוחמד שחיבר אישר את גרסת המתלונן לעניין האיומים בצינו "לא שמעתי את חמודי. הנאשם קילל את חמודי בן זונה, אתה גופה, משהו כזה" (עמ' 23 שורה 28 לפרוטוקול).

27. המתלונן ועדי התביעה פרח שחיבר ומוחמד שחיבר עשו עליי רושם חיובי כאמור וראיתי לקבל את גרסתם לעניין האיומים שהשמיע הנאשם ולבכר אותה על פני גרסתו המכחישה של הנאשם.

28. אביו של המתלונן מחמוד שחיבר, סיפר בהודעתו במשטרה (ת/12) כי בתום התפילה ביום האירוע הוא חזר לביתו על מנת להחליף בגדים. פתאום שמע צעקות מכיוון ביתו של אחיו סאלח. כשיצא לברר מה קרה ראה את הנאשם ולידו נהג מונית בשם גאנם גאנם. הוא פנה לשניהם ושאל לפשר הצעקות בבית אחיו ואז השיבו הנאשם במלים "צריך להוריד את חמודי". בעדותו בפניי חזר אבי המתלונן על דבריו לפיהם לאחר הירי פנה אליו הנאשם ואמר לו "אני מוריד את חמודי" (עמ' 10 שורה 6 לפרוטוקול).

משהטיח בו הסנגור את גרסת הנאשם המכחיש את דברי האיום שיוחסו לו השיב העד בכנות (שם בשורות 22 ואילך):

"אני לא משקר. ביני לבין הנאשם ואחים של הנאשם והמשפחה של הנאשם אין שום דבר. אנחנו חברים טובים וביחסים טובים. אני פגשתי אותו והוא אמר לי 'חמודי אני מוריד אותי'. מי זה חמודי, אני לא ידעתי. עד שהלכתי לבית של אח שלי, אז אמרו לי שהנאשם ירה על חמודי ואז ידעתי שמדובר בבן שלי. אני לא משקר. אני לא נגד הנאשם ולא נגד חמודי".

עדוּתו של אבי המתלונן, מחמוד שחיבר, עשתה עליי רושם חיובי ביותר ואני מאמין לגרסתו לפיה אמר לו הנאשם, לאחר הירי, כי יוריד את חמודי.

29. נוכח הראיות שהוצגו בפניי אני קובע כי המאשימה הוכיחה במידת ההוכחה הדרושה בפלילים כי הנאשם איים בשתי הזדמנויות לפגוע במתלונן ולהרוג אותו.

30. סיכומי של דבר, אני מרשי את הנאשם בכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום - חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, עבירות בנשק (החזקה, נשיאה והובלה) לפי סעיפים 144(א) רישא + סיפא ו-144(ב) רישא + סיפא לחוק (שתי עבירות); שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים